

wencji, które uniemożliwiają szeregowi państw stanie się stronami Konwencji, mają charakter dyskryminacyjny oraz że Konwencja ta, zgodnie z zasadą suwerennej równości państw, powinna być otwarta do udziału dla wszystkich państw bez jakiegokolwiek dyskryminacji i ograniczeń.

Zgodnie z artykułem 19 ustęp 2 Konwencji weszła ona w życie w stosunku do:

Związku Socjalistycznych Re-		
publik Radzieckich	dnia 6 marca	1969 r.,
Republiki Malgaskiej	dnia 9 marca	1969 r.,

Ukraińskiej Socjalistycznej		
Republiki Radzieckiej . . .	dnia 6 kwietnia	1969 r.,
Zjednoczone Królestwa Wiel-		
kiej Brytanii i Północnej		
Irlandii	dnia 6 kwietnia	1969 r.,

oraz wejdzie w życie w stosunku do:

Suazi	dnia 7 maja	1969 r.,
Białoruskiej Socjalistycznej		
Republiki Radzieckiej . . .	dnia 8 maja	1969 r.

Minister Spraw Zagranicznych: w z. J. Winiewicz

189

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 11 sierpnia 1969 r.

w sprawie umundurowania inspektorów kwarantanny roślin pełniących funkcje w punktach granicznych.

Na podstawie art. 14 ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o uposażeniu pracowników państwowych (Dz. U. Nr 7, poz. 39) zarządza się, co następuje:

§ 1. Inspektorzy kwarantanny roślin, pełniący funkcje w punktach granicznych, obowiązani są do noszenia umundurowania z odznakami służbowymi, obejmującymi emblemat kwarantanny roślin w formie złotego kłosa ze srebrnym wężem.

§ 2. Pracownicy określani w § 1 otrzymują umundurowanie bezpłatnie.

§ 3. Uprawnienie do otrzymania umundurowania powstaje z dniem zawarcia umowy o pracę na czas nieokreślony.

§ 4. 1. W skład umundurowania wchodzi:

- 1) mundur zimowy wełniany i mundur letni z lekkiego materiału ubraniowego w kolorze ciemnostalowym z emblematem kwarantanny roślin na kołnierzu,
- 2) płaszcz zimowy wełniany w kolorze ciemnostalowym z emblematem kwarantanny roślin na kołnierzu,
- 3) czapka zimowa w kolorze ciemnostalowym i beret czarny z sukna, z godłem państwowym,
- 4) 1 koszula męska lub bluzka damska, nie mnąca się, w kolorze stalowym produkcji krajowej,
- 5) 1 krawat w kolorze czarnym,
- 6) 1 para pantofli skórzanych w kolorze czarnym.

2. Mundur składa się z marynarki i 1 pary spodni dla mężczyzn oraz z marynarki i spódnicy dla kobiet.

3. Czapka, płaszcz i mundur powinny być sporządzone według wzorów ustalonych przez Ministra Rolnictwa w porozumieniu z Ministrem Obrony Narodowej.

§ 5. 1. Ustala się okres używalności:

- 1) munduru letniego, zimowego, beretu i czapki zimowej 2 lata,
- 2) płaszcza zimowego 3 lata,
- 3) koszuli lub bluzki damskich, krawatu oraz pantofli skórzanych 1 rok.

2. Terminy określone w ust. 1 liczy się od dnia, w którym wydano pracownikowi daną część umundurowania.

3. Części umundurowania przewidziane do używania w okresie wiosenno-letnim wydaje się w kwietniu, a przewidziane do używania w okresie jesienno-zimowym — w październiku. Jednak w razie zawarcia umowy o pracę na czas nieokreślony w innych miesiącach nowo przyjętemu pra-

cownikowi wydaje się umundurowanie w miesiącu, w którym zawarto z nim umowę o pracę. W tym wypadku okres używalności tego pierwszego umundurowania wynosi okres ustalony w ust. 1, powiększony o czas między dniem wydania umundurowania a najbliższym ogólnym terminem wydawania umundurowania.

4. Po upływie okresu używalności dla poszczególnych części umundurowania pracownik otrzymuje nowe części umundurowania.

5. Przed upływem okresu używalności określonego w ust. 1 i 3 pracownik otrzymuje nowe umundurowanie lub jego część, jeżeli przydzielone umundurowanie lub jego część utracił lub zniszczył w stopniu powodującym niezdatność do użytku. Jeżeli utrata lub zniszczenie nastąpiło:

- 1) bez winy pracownika przy wykonywaniu obowiązków służbowych — pracownik otrzymuje nowe umundurowanie lub jego część bezpłatnie,
- 2) z winy pracownika — pracownik obowiązany jest uiścić opłatę równą nie zamortyzowanej części pełnej wartości umundurowania lub jego części.

§ 6. 1. W razie rozwiązania stosunku pracy przez pracownika za wypowiedzeniem, na mocy wzajemnego porozumienia stron na wyraźny wniosek pracownika, z winy pracownika lub w razie porzucenia pracy — pracownik obowiązany jest uiścić należność równą nie zamortyzowanej części pełnej wartości umundurowania.

2. W innych wypadkach rozwiązania umowy o pracę poza określonymi w ust. 1 lub w razie przeniesienia pracownika na stanowisko nie związane z pełnieniem funkcji w punktach granicznych — pracownik zatrzymuje umundurowanie bez obowiązku uiszczenia jakichkolwiek należności. Umundurowanie to może być używane po usunięciu odznak służbowych.

3. W razie przejścia na emeryturę lub w razie śmierci pracownika umundurowanie nie podlega zwrotowi.

4. Wartość poszczególnych części umundurowania ustala się na podstawie ceny materiału i szycia oraz gotowych części umundurowania.

§ 7. W sprawach umundurowania wydanego przed wejściem w życie rozporządzenia stosuje się dotychczasowe przepisy, z tym że pracownicy, którzy otrzymali to umundurowanie, nie są obowiązani do uiszczenia należności za to

umundurowanie, przypadających do zapłaty po dniu wejścia w życie rozporządzenia.

§ 8. Traci moc rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 9 czerwca 1959 r. w sprawie umundurowania inspektorów kwarantanny roślin pełniących funkcje w punktach granicznych (Dz. U. Nr 35, poz. 216).

§ 9. Wykonanie rozporządzenia porucza się Ministrowi Rolnictwa.

§ 10. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 września 1969 r.

Prezes Rady Ministrów: w z. P. Jaroszewicz
Wiceprezes Rady Ministrów

190

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 11 sierpnia 1969 r.

w sprawie utworzenia Wydziału dla Nieletnich (Sądu dla Nieletnich) w Sądzie Powiatowym w Oświęcimiu.

Na podstawie art. 6 § 1 Prawa o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 1964 r. Nr 6, poz. 40) zarządza się, co następuje:

§ 1. Tworzy się Wydział dla Nieletnich (Sąd dla Nieletnich) w Sądzie Powiatowym w Oświęcimiu w województwie krakowskim.

§ 2. Traci moc § 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 2 lipca 1956 r. w sprawie utworzenia

Wydziałów dla Nieletnich (Sądów dla Nieletnich) w Sądach Powiatowych w Toruniu, Chrzanowie, Rybniku, Gliwicach i Głogowie (Dz. U. Nr 32, poz. 150) w części dotyczącej Sądu Powiatowego w Oświęcimiu.

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 października 1969 r.

Minister Sprawiedliwości: w z. F. Rusek

191

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ŻEGLUGI

z dnia 14 sierpnia 1969 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie kwalifikacji zawodowych członków załóg polskich statków morskich w żegludze krajowej.

Na podstawie art. 46 § 1 Kodeksu morskiego (Dz. U. z 1961 r. Nr 58, poz. 318) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Żeglugi z dnia 28 lipca 1967 r. w sprawie kwalifikacji zawodowych członków załóg polskich statków morskich w żegludze krajowej (Dz. U. Nr 34, poz. 171) wprowadza się następujące zmiany:

1) dodaje się § 4a w brzmieniu:

„§ 4a. 1. Przez wymaganą w rozporządzeniu do uzyskania poszczególnych stopni praktykę pływania rozumie się praktykę nabytą na statkach polskich.

2. W przypadkach szczególnych praktyka pływania nabyta na statkach obcych może być zaliczona do praktyki wymaganej do uzyskania:

- 1) stopnia oficerskiego — za zgodą Ministra Żeglugi,
- 2) stopnia marynarskiego — za zgodą dyrektora urzędu morskiego.”;

2) dodaje się § 44a w brzmieniu:

„§ 44a. 1. W przypadkach uzasadnionych względami bezpieczeństwa żeglugi dyrektor urzędu morskiego może — na czas niezbędny do przeholowania statku bez własnego napędu o pojemności powyżej 1000 BRT — uzależnić zajmowanie stanowisk oficerskich w służbie pokładowej na takim statku od posiadania kwalifikacji zawodowych wyższych niż wymagane w rozporządzeniu.

2. Przepis ust. 1 ma zastosowanie, jeżeli statek ma być holowany w granicach żeglugi portowej i na wodach osłoniętych.”

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie miesiąca od dnia ogłoszenia.

Minister Żeglugi: w z. S. Perkowicz

192

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ŻEGLUGI

z dnia 20 sierpnia 1969 r.

w sprawie pilotażu morskiego.

Na podstawie art. 46 § 1 i art. 216 § 1 oraz § 2 Kodeksu morskiego (Dz. U. z 1961 r. Nr 58, poz. 318) zarządza się, co następuje:

§ 1. Pilotem morskim może być obywatel polski posiadający wymagane kwalifikacje i uprawnienia zawodowe oraz odpowiednie warunki zdrowotne określone odrębnymi przepisami.